nõ modicũ offenſus apd̕ illos nõ eẽ charitat ꝟitatez
aſſeruit:q̇ adiuicez detractionẽ admittere nõ curaſ-
ſent. Deniq religioſ⁹ nõ eſt q̇ detractiõib⁹ paſcit aut
paſcit alienis. Caueãt etiã ne ſint rumoꝝ licet bono
rũ ⁊ veriſſimiliũ delatores. Religioſos viros paſſim
rumigeros eẽ nõ decet. Falſitas q̄ frequentiſſie rumo
rib⁹ ieſt:vel q̄ p ſecũdarios relatores apponit̃ pmis
eaꝝ auctorib⁹ imputat̃. Hinc eſt Rumores fuge ne i
cipias nou⁹ auctor haberi. Sũt i locutiõe hõeſti ⁊ ſe-
rij nec ſe i ſecularib⁹ ⁊ ad riſũ mouentib⁹ ꝟbis ſecu-
lares oſtendãt. Seruũ dei:de deo loq̇ decet. vt fiat qd̕
ſcriptũ eſt. Si q̇s loq̇tur quaſi ſermones dĩ. Alioquin
ꝟba vana mentis aperiunt van itatez. Ex abũdãtia
cordis os loquit̃. Circa vocis ſonũ i locutione atten-
dãt vt put tactuz eſt alibi ſit demiſſ⁹ pariter ⁊ ſuauis
Viciosiſſim⁹ plane religioſo loq̇ndi mod⁹:ſi notabili
ter ſuã i loquela ꝯmuni vocem exaltat. Sufficiat et
q̄ pxime ei aſtãtes poſſint loq̇ntis itelligere ꝟbum.
Sapientis eſt loq̇ ſuauiter ⁊ demiſſe. Nox aũt amplio
ris vocis depreſſionez requirit. Nox eſt temp⁹ ſilen-
tij ⁊ quietis. In nocte maxie poſt completorium in
alta vt pri⁹ ꝟba erumpere ſilentij grauitate negle-
cta ſecularium eſt:religionis non curãtiuz honeſtatẽ
Proinde honeſti fratres vbicũq fuerit religioſe ſem-
per in quib⁹ poterit ac ſi eſſent in fratruz collegio cuz
ſilentij ſui obſeruatione permanebunt

¶ De diſciplina comedendi inter ſecu
lares. Cap̄. xxxij.

Precipue decet vt cũ extraneis comedentes ho-
neſte ſe habeãt:vt nec i cibo nec i mõ comedẽdi
vl̕ mora aut i alijs q̄ diſcõueniũt ſup mẽſã vt ẽ ꝟboꝝ
mlt̕iplicatio aut exťior corꝑis vl̕ hit⁹ diſpoſitio in ho-

neſta poſſint de irregularitate notari. ¶ Circa cibuꝫ
attendant ꝙ ꝓpter quantitatē vel qualitatē de gule
vicio iudicari non poſſit. De primo ſapiēs ait. vtere
quaſi hō frugi his q̄ tibi apponunt ne dū multū man
ducas odio habearis. Vñ inter ſeculares nō expedit
appoſitā ſēp portionē totā comedere aut penit⁹ eua
cuare ſcutellā ne forte magis id hoies voracitati ꝗ̄
neceſſitati attribuāt. Inter cetera eſt habēda ſēp tē-
perātia circa potū. Turpiſſimū eñ eſt ſi de nimia po
tatione notētur. Religionis cuiuis inſignis p̄ferens
meribuli nomē ignominioſe ſortit. Hoc viciuꝫ hoieꝫ
corā deo et hominib⁹ vilem reddit. Ad notam huius
vicij fugiendā cauere debent ne poſt refectionē: etiaꝫ
ſi vinū ſepi⁹ offeratur: frequenter bibant: aut poſtꝗ̄
in cōi potatū eſt: rurſū ſine vrgēte neceſſitate potum
in priuato requirāt: ne omino ꝙ potus vbi dormitur
remaneat patiātur: poſt cenam non ſunt ad verba et
pocula vigile ꝯtrahende. Vigilare ad ignem ſitim
ꝓuocat et bibitare cōpellit: grauat corp⁹: exaurit ſpi
ritum tempus in verbis pene in perceptibili ſubdu-
ctione conſumit: tempeſtiue ad orationē ſurgere: offi-
cij debitū deuote vt expedit ſoluere nō permittit. Et
qui ſero ſobrietatis nō obſeruat ſententiā: mane fre-
quente ſuſpendit a diuinis. Viſitatū eſt hoſti hoies
ad prunas ſeducere. Ad prunas dñm ſpreuit rex ioa
chin: negauit petrus. Et ne nobis de nocturna p̄di-
catione ad prunas propter fructum vel interrogatio
nes hominuꝫ blandiamur. Ad prunas ioachin qui-
dem audit ſermones dñi ſed contemnit. Ad prunas
Petrus de chriſto interrogatus offendit. O quotiēs
ē ſerotinis neceſſaria v̄bis correptio matutina. Ma-
ne predicant docti ſero contionantur indocti. Et in

hís oíbus honeſtius alibí quē ígnē ⁊ pocula ꝑdícat.
¶ Si hoim inſtet deuotio ꝑ exemplis: ſeniozis iter-
erit ꝓuidere vt narratione vna paucis vel alijs ſi ex
pedit verbis inſtantie ſatiſfiat. Uerūtamen mutat.
interdum cauſa conſilium ne lex imponitur vnctioni
Uitāda tamē vigilia que occaſionē verbis aut pota
tioni miniſtrat. Qui vicium cauere deſiderat: vicij
occaſſonē precaueat. Studeant ergo in cibo et potu
ſobrietatē ſeruare ſicut ſerui dei et religioſe viuētes
Sicut oēs cupiditates carnis abſtinentia reſecātur
ita omnes virtutes edacitatis vicio deſtruuntur. im
mundi ſpiritus ſe ibi initiunt: vbi amplius vidēt ci-
bum et potum. Circa ſecundū multū attēdere ſibi de
bent: ne videlicet cibos appetāt. delicatos. Qui vinū
et pinguia diligit nunꝗ̃ in virtutū poſſeſſione dita-
bitur hoꝝ quidē permittitur vſus: abuſus ⁊ concupi
ſcētia ꝓhibetur. Sēper itaqꝫ placeat eis lautiozibꝰ
ꝑcere cibis. ¶ De groſſiozibꝰ cibis: ⁊ facili vel valde
tēperato potu: neceſſitati vtrūqꝫ ſatiſfieri pōt: quāꝗ̃
et ipſa neceſſitas inter homines ſit artanda. Qui de
religione cenſetur: modeſtiam debet religionis habe-
re. vt ſit in temperantia ſpeculum aliozum. Specta-
culum facti ſumus mundo et angelis et hominibus.
Felix abſtinentia que palato imperat delicato. De-
bet vas celeſti gratie mancipatum a ſeculi illecebris
abſtinere. ¶ Non erubeſcant aquam pro vino petere
ſi habuerint temperando. quin potius erubeſcere de
bēt ſi vinū biberint nimis forte. Aquam requirere et
minꝰ limphato vino vel modicum ſemꝑ pro bibentis
neceſſitate apponere deo placet: proximum edificat
religioſum honeſtat anime ſimul et corpori eſſe ſalu-
bre. Uerum ꝗ̃ turpe ſit pauperibus hominibus ciba

ris querere lautiora/et appoſitis non eſſe contētos.
de mō ꝑparandi cibuꝫ diſponere:aut quō ꝑparet req
rere potū vł cibū aliquē i ſpeciali laudare vt de eiſdē
amplius apponaṫ aut ſuas inter extraneos medici=
nas oñdere:qs ſane mētis ignorat? ¶ Modꝰ quoqꝫ
honeſtus eſt in comedendo habēdus.vt non ardēter
aut cū nimia feſtinatione comedaṫ vel alias indecen
ter.Morā in mēſa facere religioſum nō eſt. ¶ Caue=
ant ne alijs a comeſtione ceſſantibꝰ/comedēdo vel lo=
quendo menſam detineant:cū non ſit honeſtū ſꝫ ma=
gis pecudū ſuꝑ menſam ruminando diutius inmo=
rari. Poſſunt tñ q̇ neceſſe habent caute cū moleſtia ſi
bi in ꝑncipio menſe alijs cōiter comedētibꝰ ꝓuidere
Ad hoc vbiqꝫ(vt ait ſanctus)frenāda eſt lingua pre=
ceps maxime in cōuiuio ne ſcꝫ ad loquēdum ſuꝑflue
vel idiſcrete relaxetur. Taciturnitas ait hugo inter
epulas idcirco neceſſaria ē/qm̄ lingua q̄ in oi tp̄e ad
pctm̄ ꝓna labitur/periculoſius tñ cum per crapulaꝫ
inflammata fuerit:ad loquēdū relaxatur. Diſcretio
nē quoqꝫ in verbis eadē ibi ratio ꝑſuadet. Suꝑ men=
ſam autem cum ſocio loqui:aut corā illiteratis lati=
nis ibidē vel alibi verbis vti dominuꝫ quoqꝫ domus
vel alios quoſcunqꝫ ad comedendū vel bibēdum fre=
quentiꝰ inuitare nō decet. ¶ Subit animo ꝙ quedā
matrona cuidā frequenter inuitāti dixiſſe ferṫ. Fui=
ſti inquit aſinarius ruralium et imperitorum q̇ ſepe
aſinos prouocare nocuiſſent eſſe propriuꝫ innuens q̇
inuitationes perſonis diſcretionem habentibꝰ incul
care ſolent. Oportet etiam diſciplinam in corporis et
habitus diſpoſitione ſeruare vt comedētes ſe non ap
podient ſuper menſam vel accubitando vel alio quo
cunqꝫ modo inordinato ſe gerent. ¶ Dum comedunt

caput in capucio nulla ratione profundent ſed aper
ta comedant facie. ¶ Ceterum religioſos et paupe-
res de menſa aliena viuentes de portione ſibi appo-
ſita encenia familie faciendo paterfamilias in domo
gerere vices canes vel murilegos de menſa paſcere
benedicta a quo nonnulli etiam abſtinent ſeculares
non congruit. ¶ Principalis hucuſqꝫ inciſio nil his
nocte impingens qui ſub inſtitutionibus alĳs mili-
tant aut pro diuerſis locis et diuerſitate cauſarum
diuerſa ordinant inſtituta. ¶ Honeſta quidem et ſan
cta omnis traditio que per prudentiam ſeniorum in
timore dei communiter traditur communiter obſer-
uatur profecto ex communi ſurgit inſtitutione reli-
gio honeſtas ordinatione cauſatur. Omne ordinatuꝫ
decorum eſſe neceſſe eſt.

¶ Explicit prima pars principalis.

¶ Incipit ſecunda pars que eſt de
generali exhortatione.

PRincipalis huiꝰ opuſculi ꝑticula ex po
dita Secundaria hec pauca epilogat ⁊
ſupplet quedā vt qualiter noui diſcipu
li chriſti ad deum ad ſe ad proximum et
ad res etiā quas aliqñ ſeruare vel tra-
ctare contigit ſe habeāt qbꝰ differentia
rū indicĳs de ſua conuerſione diſcernāt qualiter de
niqꝫ ipſi ad profeſſionē recepti ſe gerere debeant vel
breuiter in aliquibus inſtruantur.

¶ De ordinatione reſpectu dei.

Capitulum primum.

ANte omnia cor ſuum per puram confeſſionem
mundatum dignum deo habitaculum prepa
rent illud excolāt illud exornent nichil ibi ſordidum